

И. М.

Какво има на Марсъ.

Нѣкога, когато бѣхъ много малъкъ, дѣдо ми разказваше, че звездичкитѣ сж цвѣтя, които Богъ насажда, за да красятъ свѣта.

„Бѣли, червени, сини, тѣ никнатъ вечеръ въ здрачъ, цвѣтятъ въ ясни нощи, разхубавяватъ се и сутринъ преди зората измиратъ и капятъ на земята въ видъ на свѣтли капки роса. Тѣ сж по-много отъ цвѣтята на полето, по-хубави и по-пѣстри“.

Погледнете нѣкоя ясна лѣтна нощъ къмъ небето и се помжчете да преброите звездитѣ! Макаръ че виждаме една малка частъ отъ тѣхъ, да се изброятъ е невъзможно. Хиляди и милиони свѣтила сж невидими за окото на човѣка. Тѣхното откриване и наблюдаване става само съ голѣми далекогледы, които се намиратъ въ астрономическитѣ станции.

Очитѣ на човѣка сж били винаги насочени къмъ небето. Докогато човѣкъ не е разбиралъ какво нѣщо сж звездитѣ, той ги обожавалъ и имъ принасялъ жертви. Строилъ високи кули, за да ги достигне, и отъ тамъ се мжчелъ да ги преброява и да ги раздѣля една отъ друга. Така се появили въ скоро време първитѣ астрономи, които гадаели по звездитѣ, предричали нещастия или сполука, и се мжчели да разпознаватъ пжтищата имъ. Всѣка звезда е отдѣленъ свѣтъ за себе си. Звѣздитѣ се движатъ по точно опредѣлени пжтища и сж повече